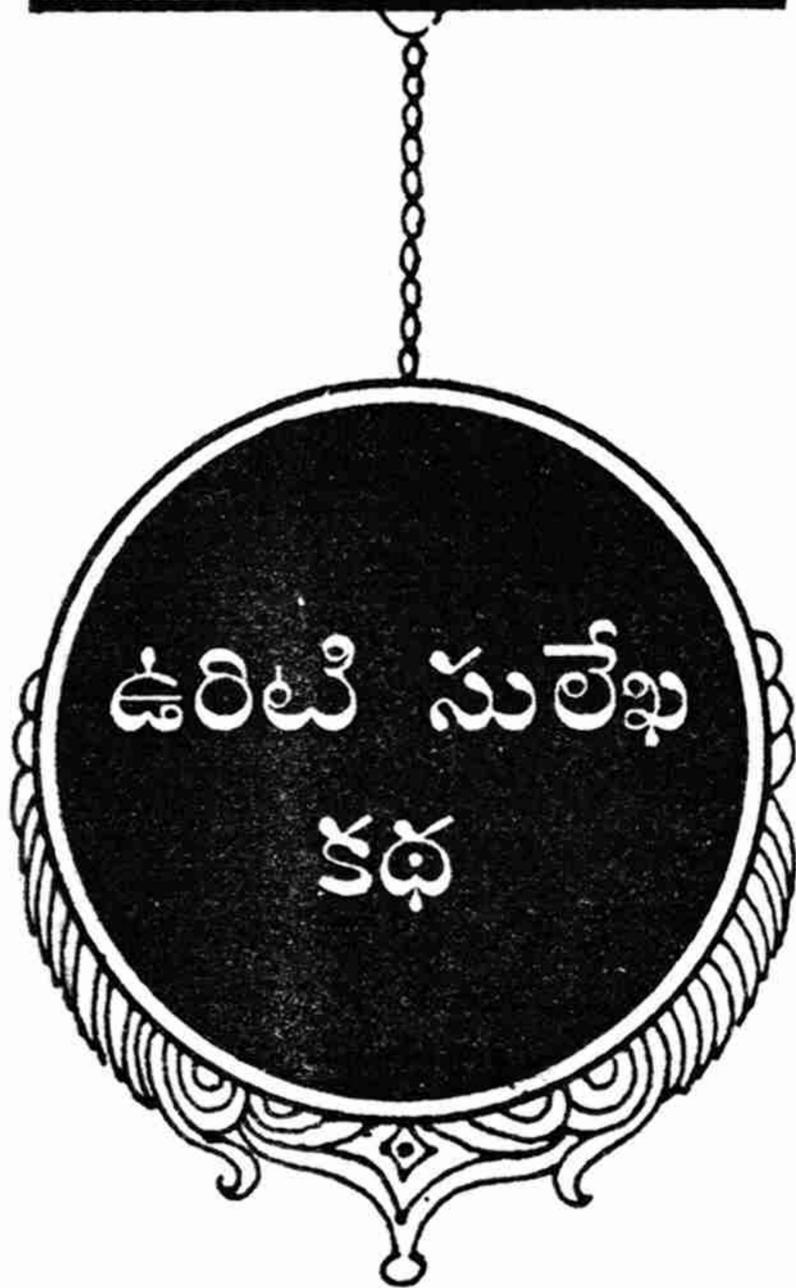

ఆకాశపు
అంచుల్లో
విహరించే
ప్రేమ జంట!

వెలుగుచీకట్లమధ్య

వెలుక్కి, చీకటికి వారధిలా ఆ సాయంత్రం నీటి మబ్బుల దొంతర్లతో నిండుగా కన్పిస్తుంది. ఏదో చెప్పేలేని వ్యధ. అదీ అందమైన బాధ. ఆ మౌనం కూడా మనోహరంగా అనుభూతిలో మూత్రమే అల్లుకుపోయేలా! వ్యక్తికరణకు అంతుచిక్కనట్టు! స్పందించే ప్రతీ మనసూ ఆరాటపడ్డట్టుంది. అట్లాంటి పరిసరాల్లో తడిసిపోతూ ఏదో భావాన్ని తమకు చేతనయినట్టు ప్రకటించాలని అందులో సయితం అసంతృప్తి.

అసలు ఆర్టిస్ట్ కి ప్రాణం, ఊపిరి అంతా ఈ అసంపూర్తే! ఏదో సాధించెయ్యాలనే ఆరాటమే. ఇంకా ఏదో పొందెయ్యాలనే తపనే! ఆకాశపు అంచుల్లో శూన్యాన్ని, భూగోళపు అగాధాల్లో అనంతాన్ని ఆస్వాదిస్తూ తన మనోచిత్రానికి ఓ రూపాన్నిప్పటానికి ఆయత్తమవుతుంది కావ్య.

ఏ దూర తీరాల్సిందో ఎవరో మహోన్నతుడు ఇంకా ఏదో మధురానుభూతుల్ని నాచోసమే కాస్కగా పంపుతున్నట్టు! మూగ సందేశాన్ని ఈ పర్లపునీటి తంతులద్వారా వేరవేస్తున్నట్టు! నేలని తాకి విల్లుతున్న పర్లపు నీటిమక్కల్లో పడుమపిల్ల చెక్కిళ్ళు నప్పుతూ! రంగులేని వాననీరు సయితం ఎర్రమట్టితో కలిసి మురిసిపోతూ మెరుస్తోంది! ఆ వాక్యాల్ని తమకంగా చదివి "ఇంత అర్థతని సొంతం చేసుకున్న ఆ హృదయం నా స్వంతం కావటం నిజంగా నా అదృష్టం, కావ్యా" ఆమె కళ్ళల్లోకి ఆరాధనగా చూసి ఆమె చేతిని సుతారంగా నొక్కి వదిలేసాడు కార్తీక్.

అమె అనురాగాన్ని నింపుకున్న కళ్ళలో
 రదేకంగా అతన్నే చూసి రోపలికెళ్ళింది. ఓ
 మూణ్ణిమిషాల తర్వాత వేడి వేడి కాఫీ
 కప్పుల్లో పోసి తీస్కొచ్చింది.

“బిట్టర్ కాఫీ నాకిష్టమని నీకెలా
 తెలుసు?” సిప్ చేస్తూ అడిగాడతడు.

“నీ ఇష్టమే నా ఇష్టం కాబట్టి”
 కంటికొసల్లోంచి ప్రేమను జొర్రుతూ చెప్పి

ందామె. ఆ సమాధానం అనందంగానే వున్నా అతడాశించినది మాత్రం అది కాదు!

మెడ వంపు నుండి ఆరంభమై భుజాల పైముప్పావువంతు భాగంవరకు అచ్చాదన లేకుండా నిర్లక్ష్యంగా పరుచుకున్నట్టు నిగ్గులే లిన పరువం ప్రత్యేకంగా ప్రస్తుతమవుతూ. అందర్లోనూ కన్పించేదే అయినా అలి మామూలుగా ఆ నగ్గుత్వం కూడా కలిసిపో తుంది. ఏ గొప్ప తనాన్నీ ఆపాదించుకోదు. కానీ చాలా కొద్దిమంది స్త్రీలలో మాత్రమే తన ఉనికిని అందంగా ప్రదర్శిస్తుంది. అలానే ఏ రంగుల కలల్లోనో విహారిస్తూ ముష్టయ్యారు నుండి ఆరవై ఆరులోకి అకస్మాత్తుగా జారిపోతున్న సెలయేటిపాయ వయ్యారంగా కదుల్తోన్నట్టు పైట పక్కనిం డి తొంగిచూస్తున్న శృంగారం. కొంతసేపు మౌనంగా ఆమెనే గమనించి అతడు వెళ్లడాని కి ఉద్యుక్తుడయ్యాడు.

కావ్యలో విర్నవ్య కనుమరుగయింది. ఉన్నట్టుండి హల త్తుగా ముభావంగా మారిపో యిన కావ్యని చూస్తూ,

“ఏవైంది? అకస్మాత్తుగా ఇలా మారిపో యావ్?” అనునయంగా తడిగాడు కార్తీక్.

“ఎప్పుడూ ఇంతే, నువ్వు లేకపోతే” అంది నీటి తెరను కంటి రెప్పలో అదిమి. అతడిలో రవ్వంత బాధ. తేరుకుంటూ “ష... ఎక్కడికో వెళ్లిపోతున్నట్టు అట్లా బాధపడ్డావేం? పోనీ ఈ పూట ఇక్కడే ఉండిపోనా?”

“వద్దు. నీ మనసు నాకు తెలుసు” అంది ప్రేమగా చూస్తూ. ఆ కళ్ళల్లో

అమాయకత్వం, అతన్ని కట్టిపడేసింది. కానీ అతడు కోరుకున్నది మాత్రం అది కాదు! ప్రపంచంలో వున్న ముగ్ధత్వం అంతా ఓ రాశిలా ఆమె రూపంలో పోసినట్టు! అర్తిగా ఆమె కళ్ళపై చుంబించాడు. ఆమెలో ఒకలాటి మైకం!

వర్షం ఉధృతం అవుతుంది. వర్షపునీటి చప్పుళ్ళలోపాలు వారి హృదయాల శబ్దాలు తాళం వేస్తూ. ఆ స్పందన మనసుకు మాత్రమే. ఆ కలవరం హృదయపు అంచు

ల్ని దాటలేకపోతుంది. ‘లిదిడ్’ స్తబ్ధంగా! మిగిలిపోయింది!

ఉలికిపాలు కంటి ఒంపుల్లో,
ఉత్సాహం అంతరంగపు పల్పటి పొరల్లో

ఉత్తేజం కొనగోటి కొనల్లో,
సతమతమవుతూ పరిమితమయిపోలే ఇ ద్దరిలోనూ ఏదో వెలితి! అసంతృప్తి! అసం పూర్ణతే! కేవలం ప్రేమ! ఆకర్షణ కరువైన ప్రేమ! అతి స్వచ్ఛమైన ప్రేమ! కాంక్ష కరువైన ఆర్తికి నోచుకోని నిర్మలమైన ప్రేమ!

అతడు చొరవచేసి తనలో వికృతం చేసుకుంటే బాగుండుననే ఆమె తపన.

ఆమె తనలో కాంక్షగా కలుపుకుంటే బాగుండుందనే అతడి ఆరాటం. ఒకరికొక రు దగ్గరయినా ఏ విద్యుద్ధాతమూ వారిని కదిలించలేదు! సేద తీరుతున్న బాటసారిలా ఆమె ఎదపై అతడు. అతడు తలపై చిన్నగా జోకొడుతున్నట్టు ఆమె. అక్కడ కన్పిస్తున్న ది ఆప్యాయత. కేవలం ఆప్యాయత! ఎటువంటి అలజడికీ నోచుకోని అనురాగం!

అతడు వెళ్లడానికి సంసిద్ధుడయ్యాడు. అమె అతణ్ణి సాగనంపటాన్ని లేచింది. కానీ ఆ క్షణంలో అతడు ఆమె నుండి కోరుకున్నది వేరు. ఆమె ఎదురు చూసింది అతడు ఆగిపోతాడని! అతడు ఎదురు చూసాడు అమె తనని ఆపేస్తుందని! రెండూ జరక్కపోగా చీకటి మాత్రం తోడైంది ఇద్దరికీ!

ఇద్దరిలోనూ సంఘర్షణ నెమ్మదిగా ఆరంభమైంది. అది తాము తప్పు చేసామేమో అని కాదు. సంఘం ఘోష పెడుతుందని కాదు! మరి? ప్రకృతి సహజంగా జరిగే ఆ 'తప్పు' జరగలేదేమా? అనే! అసలది తప్పా? కాదు! కానేకాదు!

అలాంటి పరిస్థితుల్లో సుందరమైన ఏకాంతంలో, ప్రకృతి పురుషుల మధ్య 'అది' జరక్కపోతేనే తప్పు! అసలయిన తప్పు! ఈ తప్పు సరిదిద్దుకోవాలేమో? అందులోనూ త్వరలో ఒకటి కాబోతున్న జంట తమలో చెలరేగుతున్న భావార్పి దాచేస్కుంటూ

ఎవరికివారే తీవ్రంగా ఆలోచించారు. వారి అధరాలు విప్పి మాట్లాడకపోయినా ఒక్కటయిన మనసులు చేరుకున్న గమ్యం మాత్రం ఒక్కటే. విరహం! కొంతకాలం దూరంగా ఉండాలనే నిర్ణయం. కావ్యకు మాటమాత్రమన్నా చెప్పకుండా ఆ సాయంత్రమే కార్తీక్ ఊరెళ్లిపోయాడు. అంతగా వాళ్ల మనసులయితే కలిసాయి కానీ తనువులు మాత్రం కాదు!

కావ్య ఏ పనీ సవ్యంగా చెయ్యలేకపోతుంది. కార్తీక్ ఏ విషయంమీదా శ్రద్ధ చూపించలేకపోతున్నాడు. అనుక్షణమూ ఏదో కోర్కొయిన అనుభూతి. ఇద్దరికీ నిద్రలేదు. విరహానికున్న శక్తి ఇద్దరికీ అనుభవంలోకి వచ్చింది. ఇద్దరూ తమలో తాము తర్కించుకొన్నారు.

దానికి పర్యవసానంగా ఆ సాయంత్రం శుభ్రంగా తయారై కార్తీక్, కావ్య ఇంట్లో ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

దాని 'కాలం తర్వాత మాట్టంపల్లె

స సైన్స్!

రమేష్ సురేంద్రుని సందిగ్ధంగా అడిగాడు "మన పక్కా సీలాయిన విషయం పూర్తిగా చెప్పకుండా, తర్వాత వెస్తానంటాడేమిటి?"

"అయిన సీలియల్ నవలా రచయితలే..."

"...!?!"

—యం.వి.రెయింట్ పాషా (సామర్లకోట)

చెప్పుకుండా వెళ్లిపోవడంవల్ల కావ్య అందంగా అలక సాగిస్తుందని, దిరుకోపం ప్రదర్శిస్తుందని, ఆమెను లాలించి, ఓలలాడింది ఏకమ. వ్యాని ఏవేవో కలలుగంటూ కాలుపెట్టిన కార్తీక్ కు నిరాశే ఎదురైంది.

అతన్ని గాంచిన ఆమె కళ్ళల్లో నవ్వుజ్యోతులు వెలిగినా, వాటిని రెప్పలమూలున దాచేసి చాలా మామూలుగా వాళ్ల ఊరి విషయాలు ఆరాతీయసాగింది.

అలా మాట్లాడుతుండేగానీ "ఎలా పున్నావ్?" అని అతడు ఆత్రంగా పలకరిస్తాడేమోనని ఆశగా చూసి నిస్పృహయంగా మిగిలిపోయింది కావ్య.

అంతలో బయట ఆదాళ్ళంలా మల్లెలు కొంఱున్న అలికిడితో "మల్లెపూలంటే నాకు ప్రాణం" అంది అతడికి విస్పదేలా. అతడినుండి ఎటువంటి స్పందనా లేకపోవడం చూసి నువ్వు వస్తున్న దారిలో మల్లెతోటలుంటాయి కదూ అంది నెమ్మదిగా. అతడు మనసులోనే నవ్వుకొంటూ "మల్లెలు తెమ్మనమని గారంగా అడగొచ్చుగా" అనుకున్నాడు. అలా నిమ్మళంగా కాకుండా "లేపు నే తెస్తా" అనొచ్చుగా మనసులోనే ఆ భావనని నొక్కిపెట్టి పైకి మాత్రం నవ్వేసింది కావ్య.

వెన్నెలెందుకో ముసుగు మూల దాక్కుంది. అతడు వెళ్లిపోయాడు. మర్నాటి సాయంత్రం....

మల్లెల్ని దాచేసి బుంగమూతితో అలకసాగించే కావ్యని ముద్దుల్తో ముంచెయ్యాలని హడావుడిగా వచ్చాడు కార్తీక్.

దోసిట్లో మల్లెల్లో ప్రేమగా కళ్ళల్లోకి

చూస్తూ కురుల్లో తురుములాడని ఆశగా చూస్తున్న కావ్య శూన్యహస్తాల్లో కన్పించిన కార్తీక్ ని చూసి భావరహితంగా నవ్వింది.

ఆమెనట్లా చూసిన అతడు నిర్వేదంగా మొహంపెట్టి ఏదో గుర్తొచ్చినవాడిలా వెనక్కి వెళ్లి దోసిట్లో తీగె మల్లెల్లో వచ్చాడు. అతని కళ్ళల్లో భక్తితో చూడిన ప్రేమ. ఓ ప్రేమ పూజారి తన దేవత ముంగిలు అభిషిక్తాన్ని సంసిద్ధుడవుతున్నట్టు.

ఆ ప్రాంగణంలో ఆప్యాయత స్రవిస్తోంటే, అక్కడి ఆకాశం అనురాగపు జల్లుల్నే సురిపిస్తోంటే, అక్కడి పుష్పాలు ప్రేమ సుగంధాల్నే విరజిమ్ముతోంటే ఆమె నవ్వింది. ఆ నవ్వు అతడి మనోపీచికల్లో అభయమిస్తున్నట్టున్నట్టుంటే ఆ నవ్వులో కవ్వంపు ఆమెలోనే ఇంకిపోయింది.

"కార్తీక్" అంటూ అతన్ని తమకంగా హత్తుకొంటూ అర్చిప్పల్లాంటి కళ్ళని మత్తుగా మూస్కుంటే "ఊహా!" అతడిలో ఎటువంటి స్పందనా లేకపోవడం గమనించి ఒక్కసారి లేరుకుంటూ అతన్ని విదిరించి దూరంగా జరిగింది.

"కార్తీక్, నువ్వు నాలొని కళని మూతమే ప్రేమించావు. నువ్వు కేవలం ఆరాధకుడివి. ఆర్టిస్ట్ కి అసంతృప్తి ఊపిరయితే, అదే అసంతృప్తి మన ప్రేమలోనూ నేననుభవిస్తుంటే నా వాంఛ తీరే మార్గమే లేదా? కళలో అసంపూర్ణత వాంఛనీయమే! అది అవసరం కూడా! కానీ ప్రేమలో మాత్రం కాదు! ప్రేమకు కావలసింది ఓ పరిపూర్ణత! అది మనలో చోటింది. ఛో... నాకు దూరంగా... శాశ్వతంగా!"

కోపంతో ఆమె నయనాలు మందారాల

